

MICHAEL T. ANDERLE

VAL DOOD

DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 04

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

**Aan *David 'Down Under'*. Ik waardeer je
hulp bij het redigeren en je verhaalsuggesties.
Alle fouten zijn van mij,
maar er zouden er zoveel meer zijn
zonder jouw steun!**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Bite this

Copyright © 2015 Michael T. Anderle

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), 2015.

Val dood

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, November 2020, www.transfiction.nl

© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-422-0 print

978-1-64971-421-3 ebook

NUR 333

NL21-0004-00004 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

TQB Enterprises G550, op weg naar Roemenië vanuit het Caribisch gebied

John Grimes rustte uit en dacht na over de vele veranderingen die zich de afgelopen drie maanden hadden voorgedaan. Op dit moment waren hij en Eric met Bethany Anne in de zakenjet op weg naar Roemenië. In de VS kregen Darryl en Scott de taak om Lance Reynolds, de nieuwe COO - operationeel directeur - van TQB Enterprises, te beschermen.

Het vliegtuig had een bar die volledig gevuld was met snacks en sandwiches. Luitenant-commandant Paul Jameson zat in de cockpit en bestuurde het vliegtuig. Bethany Anne zat tegenover John, haar ogen dicht, achterover in haar stoel. Aan de overkant van het gangpad lagen Eric en Gabrielle languit. Alle ramen van het vliegtuig waren geblindeerd om te zorgen dat er geen zon naar binnen kon sluipen. Gelukkig had Gabrielle enige natuurlijke bescherming tegen zonlicht, dus het zou niet meteen pijnlijke gevolgen voor haar hebben als ze tijdens de vlucht door een verdwaalde zonnestraal zou worden geraakt.

Nathan en Pete waren met een commerciële vlucht naar New York City gevlogen om met Gerry te werken. Ecaterina, Dan en Frank bleven op de *Polarus* achter, op weg naar een rendez-vous punt tweehonderdveertig kilometer ten oosten van de Bahama's. De Sea Axe was teruggeroepen om hen op dezelfde locatie te ontmoeten.

Gelukkig had kapitein Thomas gevraagd waarom de Sea Axe hen in Italië zou ontmoeten en daar het ruimtevaartuig op te halen, wat het oorspronkelijke plan was geweest. Dit rendez-vous betekende een reistijd van twee weken en al die tijd zouden de twee schepen

niet dicht bij elkaar zijn. In plaats daarvan, stelde hij voor, konden ze het ruimtevaartuig gewoon zelf vliegen en hen dan ontmoeten in de Bermudadriehoek. Mensen zouden het niet vreemd vinden als daar iets geks gebeurde. Sterker nog, ze zouden niet eens hoeven uit te leggen waarom haar boot, zonder een duidelijke reden, zo ver had gereisd.

Het was een goed plan en ze voerden zijn suggesties uit.

De groep van Bethany Anne had een paar uur voordat ze landden op de internationale luchthaven Mihail Kogălniceanu. Ze verwachtten Stephen en Ivan daar te ontmoeten en een dag door te brengen in het huis van de oude vampier voordat ze naar het schip zouden gaan. Gelukkig wist TOM redelijk goed hoe hij weer bij het vaartuig kon komen. Bethany Anne's eerste ervaring om samen met Michael het ruimtevaartuig te vinden, was een vervelende ervaring geweest waarbij ze bijna een week op de met sneeuw bedekte berg rondzwierven voordat ze eindelijk de grot lokaliseerden.

Hoewel ze enkele markeringen had achtergelaten om haar te helpen het schip terug te vinden, verwachtte ze dat sommige daarvan onder de sneeuw bedolven zouden zijn. Tegen de tijd dat ze het gebied bereikten, zou het eind december zijn. Ecaterina had een helikopterdienst gevonden die toeristen hielp om in de bergen te gaan skiën. Als ze met z'n vieren in de namiddag naar een bepaalde locatie zouden vliegen, zou dat iets meer dan vijftienduizend dollar kosten.

Deze helikoptervlucht was gemakkelijk driemaal het normale tarief dat het bedrijf in rekening bracht, maar de vereisten van Bethany Anne waren specifiek, en omdat ze zo dicht tegen middernacht zouden vliegen werd een bijbetaling voor de extra risico's geëist. De helikoptermaatschappij had aangegeven dat ze afhankelijk van het weer de reis konden annuleren of verzetten. Omdat de piloten allemaal minstens twintig jaar ervaring hadden, vond Bethany Anne dat prima. Hoewel de kou lang niet zo veel effect op haar had als op John en Eric, wilde ze niet langer dan noodzakelijk door de bergen zwerven. Bovendien moest Gabrielle echt in een grot zijn tegen de

tijd dat de zon opkwam. Ze zouden een zonwerend pak meenemen voor het geval de zon hen alsnog in de open lucht zou verrassen.

Hoewel John eruitzag alsof hij sliep, hield hij zijn baas niet voor de gek toen ze haar stoel zo aanpaste dat ze rechtop kon zitten.

‘Dus, John, heb je spijt?’

Hij opende een oog om naar haar te gluren. Ze droeg een modieuze zwarte spijkerbroek met zwarte leren laarzen met een ritssluiting die haar kuiten bedekten. De gouden sluitingen fonkelden in het zwakke licht. Een mooie rode trui omhelsde haar rondingen en haar glimlach was ondeugend. Hoewel ze misschien wel de mooiste vrouw was die hij kende, had hij geen romantische interesse in zijn directeur en baas. Hij zou zonder enige twijfel voor haar sterven. Hij wilde gewoon niet *door* haar in bed sterven.

Uh-oh, dacht hij, waar werd hij nu weer in betrokken? Hij opende beide ogen en zette ook zijn stoel weer recht. Hij hoopte dat zijn brein de taak aankon.

‘Spijt van wat?’ Hij glimlachte voorzichtig. Ze hadden een paar maanden mondeling met elkaar gesold, omdat ze hem zo voor gek had gezet bij mevrouw Joshwood. De jongens zorgden ervoor dat hij dat incident nog steeds niet kon vergeten.

Ze klonk als Agent Smith in *The Matrix*. ‘Waarom zo voorzichtig, meneer Grimes?’ Ze trok een wenkbrauw op en de hoek van haar lippen ging omhoog.

‘Nou, het *kan* zijn dat ik net wakker werd en je gedachtegang niet kan volgen omdat je die nog met mij moet delen. Of het kan zijn dat ik de verkeerde vraag niet wil beantwoorden omdat ik daar later spijt van heb.’ Hij zette zijn stoel rechtop, blokkeerde hem en keek Bethany Anne aan, klaar voor een volgende verbale schaakpartij. Hij werkte graag voor deze vrouw. Sinds zij was verschenen, was zijn leven een lange en opwindende dans met gevaar. Ze had hem gered in de Everglades en ze had hem genezen van een steekwond; haar bloed had ook zijn lichaam ten goede veranderd.

Een paar dagen eerder, tijdens de reis uit Costa Rica, had Frank Kurns hem apart genomen en John gevraagd naar zijn fysieke

veranderingen. Toen John eenmaal van Bethany Anne bevestiging had dat het oké was om die ervaring te delen, legde hij Frank uit hoe zijn steekwond en gebroken arm volledig waren genezen en zelfs oude wonden waren hersteld. Ook werd hij de weken daarna steeds sterker en sneller.

‘Wat, zoals de *Six Million Dollar Man*?’ Franks ogen hadden een humoristische glans gehad.

‘Wie?’ had John onwetend gereageerd.

Frank had met zijn ogen gerold. ‘Jullie jonkies weten niets van het tv-programma *The Six Million Dollar Man*? Steve Austin was een NASA-astronaut die crashte tijdens het testen van een ruimtevliegtuig. Ze moesten hem oplappen met bionische implantaten, en hij ging werken voor een duistere overheidsorganisatie. Aangezien ik een duistere overheidsorganisatie was, vond ik het erg humoristisch.’ Hij deed toen alsof hij iets smerigs in zijn mond had. ‘Weet je, als ik mijn vraag moet uitleggen, heb ik er weinig plezier meer in.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ John had zijn lachje verborgen gehouden en gaf de oudere man geen enkele aanwijzing dat hij alles wist van Steve Austin, Oscar Goldman en Dr. Rudy Wells.

Bethany Anne verduidelijkte haar vraag voor hem. ‘Heb je spijt dat je mijn bloed hebt aangenomen?’ Haar gezicht had de ondeugende glans van een moment geleden verloren. John vermoedde dat dit niet de oorspronkelijke vraag was die ze had willen stellen, maar eerder een vraag die ze al een tijdje had willen stellen.

Hij liet alle schijn vallen. ‘Baas, deze laatste drie maanden waren de meest bevredigende professionele ervaring die ik ooit heb gehad. Ik zou het voor niets willen ruilen. Wat jij hebt gedaan - zowel mij genezen als deze groep bij elkaar brengen - heeft alles overtroffen waarop ik ooit had kunnen hopen.’

‘Zelfs Pete?’

Hij glimlachte bij die vraag. Pete had een sterke persoonlijkheid voor een jonge man en was iets minder dan drie maanden bij hen. De eerste ervaring die John met de jongen had, was toen hij hem een klap had gegeven en hem voor de ogen van zijn vader tegen de

grond had geslagen. De teamleider stond hem niet toe om te vuilbekken tegen Bethany Anne. Soms was pijn een uitstekende trainingmethode voor recalcitrante, verweende jonge mannen.

‘Zelfs Pete. Hij is een goede vent gebleken. Hij had alleen een bé-tje aanmoediging nodig.’ Ze lachte erom. John had Pete behandeld als een nieuwe rekrut in het leger; zijn eerste weken waren een hel geweest. ‘Ik moet je zeggen dat toen hij een van de beveiligingsmensen op de *Polarus* greep, hij recht voor mijn ogen veranderde in een man. Dat zal ik nooit vergeten. Hij stelde zijn positie in het team zeker toen hij meedeed aan het proces en meehielp het oordeel te voltrekken. Nu zal hij niet meer terugdeinzen en hij zal nooit meer terugvallen naar hoe hij ooit was.’

Bethany Anne keek over Johns schouder en herinnerde zich die ervaring in de vroege ochtenduren. ‘Ik denk dat ik het wel met je eens ben. Je hebt geweldig resultaat bereikt met Pete. Wat is je geheim?’

‘Veel afranselen en fysieke trainingssessies in de vroege ochtend.’ Hij grinnikte. ‘Vrijwel hetzelfde wat je ons altijd aandoet.’

‘Jullie *bitches* moeten in vorm blijven. Als Nathan en Pete terug kunnen komen met de eerste leden van Team Were, moet je het tegen die jongens opnemen om je superioriteit te bewijzen.’ Ze trok een wenkbrauw naar hem op.

‘Ja, de jongens en ik hebben het besproken. We denken dat we allemaal aan de training zullen meedoen wanneer ze zich net bij ons hebben aangesloten en ze flink te pakken zullen nemen. Tegen de tijd dat we ze door training hebben gesleept, zouden we hun respect moeten hebben en hoeven we ze niet meer af te ranselen.’

Ze keek bedachtzaam. ‘Je bedoelt dat ze meteen respect voor je capaciteiten hebben, dus tegen de tijd dat ze weten hoe ze echt moeten vechten, zullen ze je niet meer uitdagen?’

‘Ongeveer.’ Hij grijnsde.

‘Dat is slim. Hoe gaat het met je liefdesleven?’

John voelde zich overdonderd. Wel verdomme. Zijn stem ging een octaaf omhoog. ‘Pardon?’ Bethany Anne zag de kleur in zijn nek omhoogklimmen.

Ze lachte om de spanning wat te verminderen. ‘Wat, denk je dat ik niet weet dat ik de hele tijd vier viriele mannen bij me heb? Als jullie er niet over nadenken hoe je aan je trekken moet komen, moet ik me wel afvragen hoe het met jullie gaat.’

Hij stond op het punt te sputteren, maar aan de andere kant van het gangpad kon Eric zijn gegrinnik niet inhouden, wat verraadde dat hij hen zat af te luisteren. John maakte van de gelegenheid gebruik om te proberen de vraag van Bethany Anne te omzeilen.

‘Eric, kleine geilneef, je zit ons af te luisteren.’ John, bijna één meter negentig lang, leunde over het gangpad en sloeg zijn teamgenoot tegen de schouder.

Eric's ogen gingen wijd open. ‘Auw! Verdomme, dat is mijn betere arm!’ Hij wreef over zijn linkerarm over de plek waar John hem had geslagen.

‘Beter voor wat?’ vroeg John.

‘Waar ik hem dan ook voor nodig heb. Nu is hij kapot, jij...’ Eric onderbrak zijn reactie toen zijn hersens bij hun positieven kwamen. Hij was van plan John een kleine klootzak te noemen, maar hij wist dat dat hem push-ups zou opleveren - en hij betwijfelde of het Bethany Anne, nu ze op vijftien kilometer hoogte vlogen, zou beletten om van hem te eisen dat hij ze ook echt deed. Het smalle gangpad kon een probleem zijn, maar hij kon zich voorstellen dat ze op zijn rug op en neer zou springen – met haar laarzen - om hem te helpen de vloer te raken tijdens zijn push-ups. Hij bleef over zijn schouder wrijven terwijl hij zijn stoel rechtop zette.

Tegenover hem kwam Gabrielle in beweging. ‘Jongens, kunnen jullie twee buiten verder vechten?’ Ze deed haar ogen open en glimlachte naar de groep.

‘Nou, afgezien van die eerste stap van vijftien kilometer, reken maar, prinses,’ antwoordde Eric.

Ze rolde met haar ogen. ‘Mijn God, dat is de laatste keer dat ik iets uit mijn verleden aan jou toevertrouw!’

‘Kom op! Ik werk voor een koningin, en een van mijn teamgenoten is – of, in elk geval, was - een prinses. Ik ben omringd door adel, dus ik ben speciaal!’

Bethany Anne schudde bedachtzaam haar hoofd. Ze wist dat ze moest leren omgaan met dat hele gedoe van ‘bovenaan de piramide’ als het de UnknownWorld betrof, maar ze haatte het om koningin te worden genoemd. Stephen bleef haar echter zijn koningin noemen, dus koos ze ervoor om de kwestie niet met iemand anders uit te vechten.

Gabrielle bleef doorgaan. ‘Ja, misschien speciaal voor simpele zielen. Misschien herinnert de bult op je hoofd je eraan om opmerkingen over een prinses achterwege te laten?’

Eric keek haar verbaasd aan. ‘Dat is een onbeleefde opmerking, en ik heb geen bult... Auw! Verdomme!’ Ze had haar gordel losgemaakt en zo snel bewogen dat Eric weinig tijd had om zijn hoofd te beschermen voordat ze hem met haar knokkels sloeg.

Hij zat voorovergebogen en mompelde vanuit zijn schoot terwijl hij zijn hoofd masseerde. ‘Zie je nou wel? Je eist al dat ik buig, dus ik kan niet...’ Hij bewoog zich snel om zijn hoofd zoveel mogelijk te bedekken terwijl zijn stem luider werd. ‘Auwww, verdomme. Verdomme *stop* daar nou eens mee.’ Hij bewoog zijn armen om zijn hoofd te beschermen tegen de vrouwelijke vampier.

‘Zal je het onthouden?’ Ze leek klaar om weer aan te vallen. John glimlachte bij hun spel.

‘Ja! Ja, ik zal het onthouden.’ Hij ging rechtop zitten en bleef wrijven op de plek waar ze hem hard had geraakt. Zijn mond zei dat hij het zich zou herinneren, maar de humoristische glans in zijn ogen zei dat hij niet zou vergeven of vergeten.

Bethany Anne kwam tussenbeide. ‘Kindertjes, moet ik jullie allemaal uit het vliegtuig gooien?’

Ze deden allemaal alsof ze op een correcte manier werden gestraft. Zelfs Gabrielle, die honderden jaren ouder was dan Bethany Anne, wilde haar niet uitlokken. Er was lol, er was gevaar, er was suïcidaal, en dan had je nog zoiets als sollen met Bethany Anne als ze serieus was.

Paul sprak via de luidspreker. ‘Een snelle update... we landen over iets minder dan een uur. Bethany Anne, kun je even hier komen?’

Ze maakte haar gordel los en keek alle drie even aan om hen eraan te herinneren dat ze hen in de gaten hield, of in ieder geval luisterde wat ze deden.

Ze vroeg zich af wat Paul zou willen.

HOOFDSTUK 2

TQB Enterprises G550, op weg naar Roemenië vanuit het Caribisch gebied

Bethany Anne stapte de cockpit in en ging op de lege stoel van de copiloot zitten. ‘Ja?’ Paul keek haar aan en toen weer naar zijn instrumenten. ‘Niets, gewoon nieuwsgierig. Zijn we op zoek naar een copiloot voor dit vliegtuig, of vliegen we het altijd onderbezet en vrijwel tegen alle reglementen in? Ik maak me geen zorgen en ik heb geen idee hoe je vriend ons het vliegveld in en uit krijgt nu we een paar handen tekortkomen, maar iemand zou hier op zijn minst naast me moeten zitten om het er een beetje officieel uit te laten zien als we landen.’

Ze dacht daarover na. ‘Je hebt gelijk. En voor je reis terug over de oceaan heb je iemand nodig die je kan aflossen.’ Paul hoefde niet in de buurt te blijven hangen, aangezien ze het ruimteschip van TOM zouden gebruiken om terug te vliegen - hoopte ze. ‘Heb je een idee?’

Hij was stomverbaasd. Hij had niet zo’n snelle bevestiging van zijn zorgen verwacht. Gezien alle vragen die hij had opgeworpen tijdens het vliegen in het leger, was hij eraan gewend om van het kastje naar de muur te worden gestuurd, niet om onmiddellijke bevestiging en een verzoek om suggesties te krijgen. ‘Ahhhh... misschien?’ Hij wilde niet de indruk wekken niet op haar vraag te zijn voorbereid, ook al was dat nu precies zijn probleem. ‘Ik wil niet zomaar iemand aan boord hebben en ik weet niet hoe ik opleiding en achtergrondinformatie moet opvragen voor gekwalificeerde piloten in Roemenië. Dus nee.’

Bethany Anne waardeerde zijn eerlijkheid. Ze wist dat sommige mannen liever probeerden om zich ergens uit te kletsen dan toe te

geven dat ze iets niet wisten. ‘Weet je wat? Dankzij Stephen krijgen we speciale dispensatie, hier in Roemenië. Het aantal mensen dat hij kent of die hem respecteren en dingen voor hem regelen, is behoorlijk spectaculair. Ik wil het niet echt in Europa proberen als het niet hoeft. Waarom neem je geen contact op met Frank als we landen en kijk je of hij iemand kan vinden? Waar ter wereld ze ook zijn, bevestig je keuze bij Dan en Bobcat en we zullen ze hierheen vliegen. Dan nemen jullie samen het vliegtuig terug naar Miami. Gebruik de bedrijfscreditcard om hier een beetje rond te hangen en met die gasten te werken totdat je een keuze hebt gemaakt. Zorg ervoor dat het vliegtuig klaar is om te vertrekken, maar beschouw het verder als een minivakantie, oké?’

Nou, dat zou hij zeker kunnen doen. Hoewel hij nog steeds wat bedenkingen had bij topmanagers uit zijn tijd bij de marine, was hij tot nu toe blij dat hij de rode pil van Frank in Nassau had aangenomen. ‘Dat lijkt mij een goed plan.’

‘Super goed! Geef me tien minuten voor tijd een waarschuwing dan kom ik hierheen en zetten we deze jongen samen aan de grond, oké?’

Er verscheen een geforceerde glimlach op zijn gezicht. Er gaat niets boven de baas die naar je werk kijkt. ‘Natuurlijk, dat zou geweldig zijn.’

Ze drukte zich omhoog uit de stoel en klopte Paul op de schouder toen ze wegging.

★ ★ ★

Bethany Anne ging terug naar haar stoel. De drie teamleden stopten met praten toen ze de cockpit verliet. Ze ging weer in haar stoel zitten en maakte haar gordel vast.

Ze keek Gabrielle aan. ‘Hé, er is iets dat ik je wil vragen.’ De andere vrouw trok alleen haar wenkbrauwen op. ‘Kun je me iets meer over Michaels kinderen vertellen? Nathan heeft me wel wat verteld, maar ik ben er nooit zeker van geweest of hij ze allemaal kende.’

‘Met alle plezier. Wil je het volledige verhaal of de verkorte versie?’

Bethany Anne gebaarde Eric om met haar van plaats te wisselen. Terwijl ze om elkaar heen draaiden, beantwoordde ze de vraag. ‘Sorry, opzij kijken irriteert me na een tijdje. De verkorte versie lijkt me op dit moment voldoende. Ik probeer gewoon een idee te krijgen van de belangrijkste spelers en waar ze zijn. Ik weet dat Anton in Zuid-Amerika is, maar hoe is hij daar gekomen?’

‘Oké, de zes kinderen zijn Hugo, Anton, David, Peter, Stephen en Barnabas. We beginnen met Anton en hoe hij de belangrijkste vampier in Zuid-Amerika werd. Hij ging aan het einde van de Tweede Wereldoorlog naar Brazilië. Het gerucht gaat dat hij enige invloed had op Oberleutnant Wermuth, de kapitein van de Duitse onderzeeër U-530. Aan het einde van de oorlog verliet die U-boot haar ligplaats, negeerde het bevel tot overgave van admiraal Dönitz en ging helemaal naar Argentinië voordat hij zich een paar maanden later overgaf. Anton werd daar met een vrouw van boord gezet; zijn kinderen volgden hem door de jaren heen.’

Eric gromde naast hen. ‘Dat verhaal ken ik. Dat is de U-boot die het gerucht veroorzaakte dat Hitler nog leefde. Het was dezelfde die een Japanse onderzeeër ontmoette om wat radartechnologie en een operator door te geven.’

Bethany Anne ging op zijn opmerking in, ze stak haar hand uit om te voorkomen dat Gabrielle verder zou gaan. ‘Wacht, wat zei je nou, Eric?’

Hij keek haar weer aan, aangezien haar stem meer dan een beetje nieuwsgierig was. ‘Welk deel?’

‘Het gedeelte over de Japanse boot.’

‘Oh. Blijkbaar gebruikten de Japanners deze grote vrachtonderzeeërs om tijdens de oorlog spullen te verplaatsen. Er werden er drie gebouwd. Ik meen dat hun nummers zoiets waren als I-52, I-53 of 4 en I-55. De I-52 werd de *Golden Submarine*, de gouden onderzeeër, genoemd omdat het goud naar de Duitsers bracht om een deel van hun technologie te betalen. Hoe dan ook, de U-530 ontmoette de Japanse boot ongeveer een jaar voor het einde van de oorlog om

technologie en enkele mensen over te dragen. De I-52 werd later tot zinken gebracht door een Amerikaanse taskforce met behulp van een van hun nieuwe, geluid zoekende torpedo's.

Bethany Anne dacht erover na. 'Dus ongeveer een jaar voordat de U-530 met Anton in Argentinië aankwam, had hij een geheime ontmoeting met een Japanse U-boot en wisselde hij dingen uit?'

'Nou, we weten niets van dingen uit Japan die aan boord van de U-530 werden gebracht. Volgens mij zou die boot de Duitsers in Frankrijk gaan ontmoeten.'

'Ja, maar wat als... wat als... Wat als er een paar Forsaken in Japan waren die in 1944 materiaal aan de U-530 hebben doorgegeven, en Anton ze in 1945 met hem mee naar Argentinië bracht?'

'Zoals?' kwam Gabrielle tussenbeide.

Bethany Anne beseftte dat zij de enige was die over deze kwestie had gelezen. Ze had het nog niet tegen haar team gezegd, dus ze wisten ook niet waarom ze hier op doorging.

'Nou...'

Ze werd onderbroken door de stem van Paul over de luidspreker. 'Iedereen opgelet, we landen over tien minuten. Sluit en vergrendel uw dienbladtafels en zet uw stoelen rechtop. Bethany Anne naar de cockpit, alsjeblieft.'

Ze stond op. 'Ik zal het je later vertellen, tegelijk met Stephen. Dit kleine moment van inzicht kan me helpen erachter te komen waar Michael zou kunnen zijn.' Ze begon naar de cockpit te lopen.

Gabrielle riep haar na: 'Leeft hij nog?'

Ze riep over haar schouder: 'Laten we het hopen! We hebben hem misschien nodig voordat dit allemaal voorbij is.'

Gabrielle wierp een snelle blik op de twee mannen, die toekeken terwijl ze een beetje in de stoel wegzonk.

HOOFDSTUK 3

Las Vegas, Nevada, VS

Jeffrey Diamantz bevond zich toevallig bij het raam op de hoek van zijn kantoor boven in het zeven verdiepingen tellende gebouw dat Patriarch Research deelde met twee andere bedrijven in Noord-Las Vegas, toen hij een donkere SUV de parkeerplaats op zag rijden. Hij had erover nagedacht hoe hij een gevoelig onderwerp kon aansnijden met de heren die hem vanmorgen kwamen bezoeken. De vergadering was gepland om 10.00 uur en het was momenteel half tien. Hij had aangenomen dat de topman te laat zou komen, een passief-agressieve manier om te benadrukken hoe belangrijk de bezoeker was.

Hij had geen fysieke ontmoeting gehad met de eigenaren van het bedrijf in de vijftien jaar dat hij CEO was. Jeffrey had in de loop der jaren een paar e-mails ontvangen als antwoord op specifieke vragen en hij bezorgde driemaandelijks updates en een samenvattend document aan het einde van het jaar dat hij op een adres in New York City bezorgde. Dat deze bijeenkomst was aangevraagd vlak na de grootste hackaanval die het bedrijf ooit had gehad, was meer dan een beetje verdacht.

Hij bleef kijken terwijl de SUV parkeerde, twee mannen stapten uit de auto en bekeken de auto's die naast hen stonden zorgvuldig. De twee mannen, een blanke en een zwarte, kozen elk een kant en onderzochten toen hun omgeving. Beiden leken erg opgedoft in hun zwarte pakken, witte overhemden en donkere stropdassen. Hij kon vanaf zijn hoge positie niet zeggen wat de kleuren van de dassen waren. De blanke man opende een deur en een oudere heer stapte uit de achterkant van de auto. Hij had kort grijs haar en liep met een

militaire houding tussen de twee bewakers in toen ze zijn gebouw binnengingen.

Oh, shit! Dat was misschien zijn groep. Jeffrey draaide zich weer om naar zijn bureau en drukte op zijn intercomknop. Zijn secretaresse Annette antwoordde. 'Ja meneer?'

'Annette, hebben we de vergaderkamer klaar?'

'Ja. Ik wacht nog even met de koffie, die zet ik tegen 10 uur klaar.'

'Begin nu maar alvast. Ik denk dat de COO van het moederbedrijf net is aangekomen.'

'Ja meneer. Had u hem zo vroeg verwacht?'

'Nee, maar ik hoop dat het een goed teken is.'

'Oké, ik zal het regelen.'

'Bedankt.' Hij liet de knop los. Het systeem was erg oud. In feite waren de telefoontoestellen te kostbaar om te vervangen omdat ze niet meer werden gemaakt. Drie jaar daarvoor had hij een gebruikt toestel moeten kopen dat een kwart van een nieuw systeem kostte om de telefoons te laten werken. Hij en zijn team gebruikten IP-telefonie voor de meeste van hun communicatie, maar de desktop-to-desktop-systemen waren aanwezig, dus bleven ze die gebruiken om af en toe een gesprek te voeren via POTS.

Twee minuten later zoemde zijn telefoon, dus drukte hij op de intercomknop. 'Ja, Annette?'

'Meneer, er is hier een meneer Reynolds voor u.'

'Bedankt, Annette. Breng hem alsjeblieft naar de vergaderruimte. Ik zal mijn spullen pakken en kom eraan.'

'Ja meneer.'

Ze hing op. Jeffrey haalde diep adem, hield het een paar seconden vast en blies langzaam uit om de angst die hij voelde weg te nemen. Hij pakte zijn laptop en de paar grafieken die hij had geprint en ging naar zijn baas.

New York City, New York, VS

Gerry liep door de stad naar een vergadering met Nathan en het 'green'-team dat nog steeds met Bethany Anne wilde werken en die zo hecht waren dat ze slechts twee dagen van tevoren bericht sturen dat ze eraan kwamen.

Hij was uitgeput. Sinds Nathan zijn pack had verlaten om bij TQB te gaan werken, hadden hij en Nirene te veel hoofdpijn gehad. Dat was nooit het geval geweest toen Nathan de poortwachter was.

Achteraf gezien realiseerde hij zich dat hij een echt verwende Alfa was geweest. Hij had nooit voldoende gewaardeerd hoeveel onzin hem in zijn leven bespaard was gebleven omdat degenen die onder Nathan kwamen niet met zijn tweede man te maken wilden hebben. Bovendien ontdekte hij, na een lang diner met Nirene, hoe vaak Nathan degenen had berispt die het haar moeilijk hadden gemaakt.

Maar de verloren zoon kwam vanmorgen terug. Hoewel het Gerry op de lange termijn niet zou helpen, had het wel een aanzienlijke afname veroorzaakt van het aantal mensen dat Gerry wilde ontmoeten om pack zaken te bespreken.

Nirene kon de resterende verantwoordelijkheden die Nathan altijd voor zijn rekening had genomen niet op zich nemen. Hij had de taak om met de vampiers te communiceren en eerlijk gezegd moest Gerry toegeven dat hij die verantwoordelijkheid nog steeds op zich nam.

Nu kwamen Nathan en Pete terug om te praten met de achttien Weres die mogelijk geïnteresseerd waren om met Bethany Anne samen te werken. Tien van de andere weerwolven hadden het licht gezien na de ontmoeting met de vampier in Fort Tilden en dachten wel twee keer na voor ze hun slechte daden voort zouden zetten. Ze hadden plotseling besloten dat het beter was om hun mond te houden en een normaal Wechselbalg-leven te leiden dan te proberen dichter bij haar te komen.

Gerry vermoedde dat ten minste één, misschien twee leden van de American Pack Council nog steeds opzettelijk een aantal van

de jongere mannen ophitste, maar zodra die met Nathan waren vertrokken, zouden ze officieel zijn probleem zijn. De Alfa maakte zich op dat punt geen zorgen. De jongere Weres zouden hun gedrag veranderen of vertrekken, mogelijk in een doodskist. Als Nathan ze niet zou stoppen, was hij ervan overtuigd dat Bethany Anne het probleem zou oplossen.

Zijn houding leek misschien een beetje onverschillig, maar hij was het beu dat de jongeren dachten dat het leven eerlijk moest zijn. Een paar sterfgevallen, zoals die van Paul Gleason, vormden een overtuigende les voor degenen die hun bek te vaak opentrokken. Velen waren, alleen al door haar beveiligingsteam, goed gemotiveerd maar zelfs degenen die de mensen niet bang hadden gemaakt, waren allemaal op hun hoede voor Bethany Anne nadat zij met elk van hen persoonlijk had gesproken.

Hij reed de parkeerplaats van het oude pakhuis op. De pack had het gebouw meer dan dertig jaar geleden gekocht voor incidentele discussies tussen mannen die een gesanctioneerd, een officieel goedgekeurd, ranggevecht nodig hadden. Die eindigden soms met een dode, een pack lid dat weigerde zich te onderwerpen omdat de regels voorschreven dat de strijders zich moesten onderwerpen of sterven.

Gerry was hier al meer dan vijf jaar niet geweest voor een gesanctioneerd packgevecht. Tot Nathan had voorgesteld het voor de vergadering te gebruiken, was hij het pakhuis glad vergeten.

Hij zette zijn motor uit, stapte uit en liep naar de deur, knikkend naar de vier jongens die daar al stonden te wachten. Hij deed de deur van het slot en zette de lichtsakelaar aan. Er stonden grote ventilatoren op het dak, maar het was koud en het gebouw was te groot om het voor deze bijeenkomst op te warmen. De vloeren waren van beton en het gebouw had oude metalen gevelbekleding en stoffige roze isolatieplaten tussen de stijlen en balken. Lang geleden, nadat een bloedige ruzie was uitgebroken nog voor een bepaald gevecht plaatsvond, had de pack betaald om wat epoxy over de vloer te leggen om het beton gemakkelijker schoon te kunnen

maken. Het bloed zat overal en zo dik dat ze het gebied moesten schoonmaken voordat het officiële gevecht kon plaatsvinden. Tegen de tijd dat de vloer goed genoeg was opgedroogd om door te gaan, hadden de twee vechtersbazen hun ruzie bijgelegd, dus het geplande gevecht kwam nooit tot stand.

De tl-lampen zoemden terwijl ze opwarmden en verlichtten zo langzaam het drieduizend vierkante meter grote gebouw. De vier wachtende jongens volgden hem door de deur en in de daaropvolgende dertig minuten kwamen er nog eens tien auto's met veertien mensen opdagen.

Gerry zag Terry Manestes binnenkomen, een van de laatsten die zich bij de groep voegde. Hij was neergeschoten tijdens de bijeenkomst met de groep van Bethany Anne; zijn neef Jack was in het hoofd geschoten en stierf tijdens die bijeenkomst. Dat Terry in de maag was geschoten, was te wijten aan zijn poging om iedereen op dat moment aan te zetten om Bethany Anne te vermoorden. Gerry vroeg zich af of hij er was om de inspanningen van Paul Gleason voort te zetten. Terry was Nathan's probleem tijdens deze bijeenkomst, niet het zijne.

De Alfa sprak met iedereen. Voor een keer was hij niet de hoofd-attractie en niemand wilde zijn hielen likken. Hij voelde een zekere mate van onbehagen. Bethany Anne werd niet verwacht en Gerry had de jongens dit twee of drie keer verteld. Hoewel geen van hen blij zou zijn Nathan te ontmoeten, was hij de minste van twee kwaden als de andere optie de vampier was.

Wat Gerry nooit had kunnen bedenken, was dat Bethany Anne, Nathan en Gerry niet het gesprek van de groep zouden zijn nadat de bijeenkomst van deze ochtend voorbij was.

Constanta, Roemenië

Het team was veilig op het vliegveld geland en Stephen en Ivan hadden hen opgewacht. In tegenstelling tot de eerste keer had Gabrielle

ervoor gekozen om met Ivan mee te gaan en naast hem te gaan zitten. Eerlijk gezegd, zat ze heel, heel dicht naast hem. Eric glimlachte en was blij voor de man. Ze spraken uiteindelijk over de Costa Ricaanse operatie. Hij schaamde zich een beetje toen Gabrielle uitlegde hoe ze in haar borst en been was geraakt. Gelukkig was het schot op de borst gestopt door haar beschermende pantser, maar toen ze op de grond viel, was ze in haar been geschoten voordat Eric de man had kunnen doden.

Ivan raakte lichtelijk gestrest bij dat deel van het verhaal. Gabrielle vertelde hem dat alles in orde was en pakte zijn hand en legde die ergens in de buurt van haar schoot om hem te bewijzen dat ze genezen was. Hoewel Eric niet kon zien waar Gabrielle zijn hand neerlegde - hij zat achter haar - suggereerde de blik op Ivans gezicht dat het niet de plek was waar ze was neergeschoten.

Geluksvogel, dacht Eric.

In Stephens auto zat Bethany Anne achterin, met John voorin en hun gastheer achter het stuur. Hij had de twee Mercedessen die hij eerder had gehad voor deze reis vervangen door gloednieuwe. Zelfs met haar rijkdom begreep Bethany Anne niet dat Stephen erop stond dat hij de twee vorige auto's wilde vervangen omdat ze 'bijna nieuw' waren. Nu wenste ze dat ze Gabrielle er tijdens de vlucht naar had gevraagd. Niet te weten wat Stephen met die uitdrukking bedoelde was als een jeuk die ze niet kon wegkrabben en dat irriteerde haar.

Ze wilde meer informatie krijgen over de tijd dat Anton Europa verliet. 'Stephen, herinner je je veel van de Tweede Wereldoorlog?'

'Ja mijn koningin. Ik was in die jaren wakker en het was echt een vreselijke tijd. Makkelijk om voedsel te vinden, maar de zinloze dood en wreedheden die aan beide kanten plaatsvonden, waren verontrustend.'

'Gabrielle vertelde me dat Anton aan het einde van de oorlog Europa verliet op een Duitse U-boot.' Ze ging door en vertelde de rest van wat zijn dochter haar in het vliegtuig had verteld. Op dat moment parkeerden ze de auto's achter Stephens huis en iedereen nam zijn bagage mee naar binnen.

Nadat ze hun spullen naar hun kamers hadden gebracht, voegde Bethany Anne zich bij Stephen in de woonkamer en ging ze in dezelfde stoel zitten van waaruit ze hem had zien bijkomen. Die ervaring leek een mensenleven geleden. John en Eric sloten zich bij haar aan, maar Ivan en Gabrielle waren verdwenen. Ze hield zich een moment stil om beter te luisteren en kon de cadans van zware ademhaling en een piepend bed horen. Ze rolde met haar ogen en besloot de discussie voort te zetten die ze in de auto waren begonnen. Als die twee er niet waren tegen de tijd dat ze hen nodig had, zou ze een passende straf bedenken die hopelijk verdomd gênant zou zijn.

‘Stephen, vertel me eens wat meer over Anton en de Tweede Wereldoorlog.’

‘Zoals je wenst. Hoewel ik voornamelijk verbleef in het gebied dat wordt begrensd door Polen in het noorden en Joegoslavië en Turkije in het zuiden, ben ik een paar keer op bevel van Michael naar Italië gereisd.’

‘Heeft hij dan met je gesproken?’

Stephen dacht na over die vraag en de avond dat hij zijn ziel had opengelegd voor deze vrouw. Hij besloot zijn opmerking te verfijnen. ‘Nee, hij heeft destijds opdrachten gestuurd. Michael werkte samen met de Verenigde Staten, en hij liet ons hier in Europa soms bepaalde strategische operaties uitvoeren om informatie te vergaren of af en toe kleine moordaanslagen te plegen.’

Bethany Anne begreep de verduidelijking. Michael was nooit heel erg hecht geweest met zijn kinderen, dus hij praatte niet zozeer met hen, maar stuurde hen instructies over wat ze moesten doen. ‘Wie hielp Michael op dat moment?’

‘Nou, ik natuurlijk, en Hugo. Anton stond niet aan zijn kant en David ook niet.’

‘Wacht, ik dacht dat David geen Forsaken was?’

‘Nee, maar hij was Duits, en hij koos de kant van Duitsland in de oorlog.’

‘En Michael had daar geen probleem mee?’

‘Niet vanuit de eierzijde, nee. Michael had er begrip voor dat iemand voor zijn land wilde vechten. Zolang David niet het idee omarmde om mensen tot vee te maken, was zijn kind niet oneervol.’

‘Dus in die tijd werkten Anton en David misschien samen?’

‘Nou, ik denk het wel, maar om verschillende redenen. David zou zich zorgen maken over Duitsland, maar niet zozeer over het Derde Rijk. Anton, aan de andere kant, had zijn wortels diep in het Derde Rijk; hij had nauwe banden met Adolf Eichmann en Joséph Mengele. Hij speelde een belangrijke rol bij de oprichting van de *Ahnenerbe* in Duitsland in ‘34 of ‘35. Hij had plannen om zijn vampiervardigheden te gebruiken om de illusie te ondersteunen dat hij een echte Noorderling was, ondanks zijn minder dan blonde haar en blanke huid. Helaas voor hem werd het duidelijk dat Duitsland uiteindelijk de oorlog zou verliezen, dus vertrok hij naar Zuid-Amerika, waar zoveel van de nazi-Duitsers naar toe vluchtten; allemaal via de ratenlijnes. Ik denk dat hij zijn capaciteiten heeft gebruikt om de kapitein van een U-boot te overtuigen hem naar Argentinië te brengen.’

‘Nou, een onderzeeër zou hem wel uit de zon houden.’ Bethany Anne had het gevoel dat ze iets op het spoor was, maar het werd tijd Gabrielle erbij te betrekken. Ze hoorde geluid, maar het klonk meer als... Jep, ze hoorde een rits.

Dertig seconden later kwam Gabrielle de gang in.

‘Sorry dat ik laat ben.’ Ze glimlachte naar haar vader, die met zijn ogen rolde. Hij had de naam, de reputatie, met de dames uit te gaan en kijk haar nu eens. Begonnen aan een inhaalslag. Hoeveel was er tussen hen beiden veranderd in slechts een paar honderd jaar!

Bethany Anne vroeg Gabrielle: ‘Denk je dat Ivan nog genoeg kracht heeft om met ons mee te doen?’ Ze trok een wenkbrauw naar haar op.

Gabrielle keek geschokt. ‘Ik heb niet van Ivan gedronken!’

Bethany Anne schudde gewoon haar hoofd en tuitte haar lippen. ‘Ik vroeg niet naar bloedverlies. Meer zoiets als, slaapt hij nu?’

‘Ah. Dat zou kunnen?’ Ze knipoogde naar de jongens. John en Eric probeerden hun hoofd om te draaien om hun glimlach te verbergen, maar faalden volledig.